

(က) ကမ္ဘာကြီး မပျက်ခင်မှာကော သေပြီးတဲ့လူဟာ ဘယ်ကိုရောက်သလဲသို့ ဘာဖြစ်နေသလဲ သို့ တရားစီရင် နေ့ကို စောင့်နေသလား-

ကုန်အံ အရ- ကမ္ဘာကြီးပျက်တာနဲ့ လူတွေကို တရားစီရင်တာနဲ့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ပါ။ ကမ္ဘာကြီး ပျက်ရမယ့် အကြောင်းကို islammyanmar.com အပတ်စဉ် ဗဟုသုတကဏ္ဍမှာ ဆရာဦးဌေးလွင်ဦး တင်ပြတဲ့ **ကျွန်ုပ်သိသော ကမ္ဘာ့နိဂုံး** ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်ကို ဖတ်ကြည့်ပါ။

တရားစီရင်မယ့်နေ့ ဆိုတာထက်၊ တရားစီရင်မယ့် ကာလ လို့ ပြောရင် စကားလုံး ပိုတိကျပါတယ်။ အဲဒီကာလ က- စက္ကန့်တိုင်းမှာ ကျရောက်နေပါတယ်။ မိမိကျင့်ဆောင်ခြင်းရဲ့ စက္ကန့်တိုင်းအတွက် အကျိုးဆက်တွေပါ။ အဲဒီ အဆုံးအဖြတ်က ဘုရားနဲ့မဆိုင်ပါဘူး။ မိမိနဲ့သာ ဆိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဥပမာပေးပြီးသားအတိုင်း- မီးဆိုတာ ကို ပူတဲ့ ဓါတ်သဘာဝပြဋ္ဌာန်းထားပါတယ်။ အပူကူးတတ်တဲ့ သဘာဝကိုလည်း ပြဋ္ဌာန်းထားပါတယ်။ မီးကို ကိုင်လို့ပူတာ- ရှောင်လို့ အပူက ကင်းတာဟာ ကာယကံရှင်ရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်မှာ ဖြစ်လာတဲ့ အကျိုးသက် ရောက်မှုသာ ဖြစ်ပါတယ်။ မီးကို ကိုင်လို့ ပူလောင်ခြင်းကို ခံစားရတဲ့ အချိန်ဟာ- အဲဒီ ကိစ္စတစ်ခုအတွက် တရား စီရင်ချက် ချမှတ်ခြင်း ခံရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

(ခ) ကောင်းတာ ၁၀ ခုလုပ်မယ်။ ဆိုးတာ ၁၂ ခု လုပ်မယ် ဆိုရင်- အနှုတ်ဘက်ကို ၂ ကျန်တယ်။ ကောင်းတာ ၁ ခုမှ မလုပ်ဘူး၊ ဆိုးတာပဲ ၁၂ ခုလုပ်မယ်ဆိုရင် အနှုတ် ချည်း ၁၂ ကျန်မယ်။ ကောင်းတာ ၁၂ ခုလုပ်ပြီး ဆိုးတာ ၁၀ ခုလုပ်ရင် အကောင်းဘက်ကို ၂ ကျန်မယ်။ ဒီရလဒ်တွေက သေပြီးတဲ့အချိန်မှာ ကျန်မယ့် ရလဒ်ဆိုပါတော့ ကောင်းတာ ၂ ခု ကျန်တဲ့သူ ဆိုးတာပဲ ၁၂ ခုကျန်တဲ့သူနဲ့ ဆိုးတာ ၂ ခုကျန်တဲ့သူတွေကို ဘယ်လိုစီရင်လဲသို့ ဘယ်သူက သုခဘုံ ရောက်ပြီး ဘယ်သူက သောကဘုံရောက်သလဲ။

ဘုံဌာနတွေရဲ့ တည်ရာကို ကျွန်တော် ဆွေးနွေးပြီးသား ဖြစ်ပါတယ်။ မီးကို ၂ စက္ကန့်ကိုင်တဲ့ လူနဲ့ ၁၂ စက္ကန့်ကိုင် တဲ့ လူလိုပဲ။ အပူဒဏ်ဟာ သူ့ခံစားမှုပေါ်မှာသာ အပြင်း အပျော့ ကွဲပြားသွားတာပါ။ လက်နဲ့ ထိရင် လက်ကို ပူမယ်။ ခြေထိရင် ခြေကို ပူမယ်။ အခြားကမ္ဘာ- ဘုံဌာန တစ်ခုခုကို သွားပြီး ခံစားရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီလိုပဲ သောက၊ သုခ ဆိုတာ အခြားဘုံဌာန တစ်ခုမှာ ခံစားရတာမဟုတ်ပါဘူး။ ခံစား၊ စံစားရသူရဲ့ အာရုံ သို့မဟုတ် ခံစားမှု ဖြစ်ပေါ်ရာ အသိမှာသာ ရှိပါတယ်။ ဘယ်လိုခံစားရမယ်။ ဘယ်လို စံစားရမယ် ဆိုတာတွေက စာပေ သဘောဥပမာတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

(ဂ) နောက်တစ်ချက်က .မကောင်းမှု ပြုသူရော ကောင်းမှုပြုသူရော ၎င်းနဲ့တွေ့မယ် ဆိုတဲ့ နေရာမှာ ၎င်းဆို တာ (နာမ်စား ၎င်း၂ခုကို အတူတူလို့ထင်ရလို့) ပရမတ်ဘုရား ကိုပြောတာလို့ထင်ပါတယ်။ မဟုတ်ရင်လဲ ပြန်ရှင်းပြ လိုပါတယ်။ ဒါဆိုရင် သုခဘုံမှာတွေ့မှာလား သောကဘုံမှာလား. သို့ နေရာဌာန မရှိ ပရမတ်ဘုရားက ဘုံနှစ်ခု လုံးမှာရှိလို့ ဒီလိုတွေ့မှာလား။ တွေ့ကြတဲ့နေရာမှာလဲ ရှင်းပြခဲ့သလိုဆိုရင် အရှိန်ကောင်းတဲ့သူက မြန်မြန်တွေ့ရမယ်၊ ရပ်လိုက် အရှိန်ယူလိုက်နဲ့ သူက တော့ နောက်ကျမယ်လို့ ယူဆရပါတယ်။ သေသွားသူနှစ်ယောက်မှာ အရှိန်ကောင်းသူ ဘယ်လို မြန်မြန်တွေ့မလဲ ရပ်တန့်နေသူက ဘယ်လို ပြန်တွေ့ နိုင်မှာလဲ သိချင်ပါတယ်။ (?)

၉၉:၇-၈၊ ပရမံကျမ္မုပမာ ကောင်းမှုကျင့်ဆောင်ခဲ့သူသည် ၎င်းအား တွေ့မြင်ရလတ္တံ့။ ပရမံကျမ္မုပမာ မကောင်းမှု ကျင့်ဆောင်ခဲ့သူသည် ၎င်းအား တွေ့မြင်ရလတ္တံ့။ ဆိုတဲ့ ဝါကျကို ပြန်မေးတာ ထင်တယ်။ အဲဒီ ဝါကျ တွေက ၎င်း တွေက အဲဒီဝါကျတွေမှာ ရှေ့က ဖော်ပြတဲ့ ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှုတွေကို ညွှန်းတဲ့ နာမ်စား ဖြစ်ပါတယ်။ သူရဲ့ ကောင်းမှု အကျိုးဆက်၊ မကောင်းမှု အကျိုးဆက်ကို သူဟာ စက္ကန့်တိုင်းမှာ ဆုံနေရမှာပါ။ မီးလို သိသာထင်ရှားတဲ့ အကျိုးဆက် ရှိသလို၊ နံပါတ်ဖိုးဆိုတဲ့ ဘိန်းဖြူကို သုံးမိသလို လောလောဆယ် သာယာနေ ဟန်ရှိပေမယ့် ရှေ့ရှည်မှာ ဆိုးကျိုးဆက်တွေ ပိလာတတ်တဲ့ အကျိုးဆက်တွေလည်း ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် ဆွေး နွေးတဲ့ ကောင်းမှုအတွက် အရှိန်အဟုန် ဆိုတာကို ရူပ နားလည်မှု လွဲသွားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ နဲ့နဲ့ ရှင်းပြခွင့် ပြု ပါ။ ဘာသာတရားတွေရဲ့ သီအိုရီအရ (အစွလာမ် တစ်ခုတည်း မဟုတ်ပါဘူး) လူဟာ ထာဝရ သေသွားတယ်လို့ မရှိပါဘူး။ လူဟာ တိုးတက်တဲ့ ဘဝကို အစဉ်ကူးပြောင်းနေတဲ့ သဘာဝကို ပိုင်ဆိုင်ပါတယ်။ စက္ကန့်တိုင်းမှာ သေတယ်။ စက္ကန့်တိုင်းမှာ တစ်ဖန်ကူးပြောင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် လူတွေဟာ မံသမျက်လုံးနဲ့ ထင်ရှားစွာ မြင်တွေ့မှ ဆုံးဖြတ်သတ်မှတ်တတ်တဲ့ သဘောရှိတာကြောင့် ခန္ဓာကိုယ် ကျသွားတော့မှ သေတယ်လို့ သတ်မှတ်ကြတယ်။ အဲဒါက ထင်ရှားစွာ ကူးပြောင်းသွားတာပါ။ ခန္ဓာကိုယ်မှာ သက်တမ်းရှိတယ်။ အဲဒီ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ သက်တမ်းနဲ့ အမှန်တကယ် လူရဲ့ သက်တမ်းက မတူပါဘူး။ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ သူ့သက်တမ်းစေ့ရင် အကျိုးတစ်ထည်လိုပဲ စုတ် ပြတ်သွားမှာပဲ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်- ဒီသီအိုရီကို ပြောလိုက်လို့- ခန္ဓာဝန်မချဘဲ ခန္ဓာကိုယ်ကိုပါ တစ်ပါတည်း ယူသွားပြီး အရှင်ထွက် ထွက်သွားတာမျိုးကိုတော့ အစွလာမ်က လက်မခံဘူး။ ဝတ္ထုတစ်ခုဟာ သက်တမ်းမစေ့ မှီ ပျက်စီးနိုင်တယ်။ အဲဒီလို မပျက်စီးခဲ့ရင် သက်တမ်းစေ့ရင် ပျက်စီးရမှာပဲ။ (ဒီကိစ္စက နည်းနည်းရှည်မယ်- သိလိုရင် သီးခြား ပြန်မေးပါ။- ဒီမှာ ခန္ဓာကိုယ် မပျက်စီးပဲ ပကတိလူ (ဝိညာဏ်) ထွက်သွားသူတွေ၊ စောစောစီး စီး ကားတိုက်သေသွားသူတွေ- စသဖြင့် ခေါင်းစဉ်ခွဲတွေ များပါတယ်။)

ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက- အဲဒီ အမြဲ မသေတဲ့ ပကတိလူဟာ သူ့အတွက် တိုးတက်သွားမယ့် ခရီးမှာ အရှိန် အဟုန် တုန်ဆိုင်းသွားတာရယ် (လုံးဝ ရပ်သွားတာ မဟုတ်)။ အရှိန်အဟုန်နဲ့ ဖွံ့ဖြိုးသွားတာရယ် ကွာခြားခြင်းကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

(ဃ) ဝဝတန်းအောင်ခြင်းကျခြင်းဟာ ဆွေးနွေးခဲ့သလို အသက်ရှင်ဆဲ နောင်ဘဝတွေမှာရနိုင်တဲ့ သုခဘုံနဲ့ သောက ဘုံလို သဘောမျိုးဖြစ်တာ နားလည်သွားပါဘီ။ အခုသိချင်တာက သေပြီးတဲ့နောက်မှာ အဲဒီနှစ် ယောက်ဟာ ဘယ်လို စခန်းသွားရမှာလဲ သိချင်တာပါ။ (?)

လူအများ ယေဘုယျ သတ်မှတ်တဲ့ သေခြင်း ဆိုတဲ့ နောက်ကို ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မံသ မျက်စိဖြင့် မမြင်နိုင်ပါ။ မံသ မျက်စိနဲ့ မမြင်နိုင်ခြင်းသာ ဖြစ်ပြီး၊ မရှိဘူးလို့ အဖြေထုတ်လို့ မရတဲ့ အရာ ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ဟာ ဒီကိုယ်ခန္ဓာ အထည်ဟောင်းကို ထားခဲ့သူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒုက္ခ၊ သုခ ဆိုတာက ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ကပ်ငြိတဲ့ အာရုံ မဟုတ် ပါ။ လက်ကို မီးလောင်ရင် မီးလောင်ခြင်းကို လက်ခံစားတာလား၊ အာရုံက ခံစားတာလား ပြန်သုံးသပ်ကြည့်ပါ။ လက်က မီးလောင်တဲ့ အနာ၊ မီးလောင်ဖုလောက်ပဲ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ လက်တွေ ခြေထောက်တွေ ပြတ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်မှာ လက်ချောင်း၊ ခြေချောင်းတွေ မရှိတော့ရင်လည်း သူဟာ လက်မက ယားတယ်။ ခြေမက ယားတယ်။ လက်သန်းက ကိုက်ခဲ့တယ်။ ခြေခလယ်ထိပ်က နာကျင်တယ်။ စသည်ဖြင့် လက်ခြေ မပြတ်တဲ့ လူလို ခံစားရလေ့ ရှိပါတယ်။ လူကောင်းတစ်ယောက်လိုပဲ။ ရူပ လက်ပြတ်၊ ခြေပြတ်တွေကို မေးကြည့်ပါ။ လက်မ မရှိတော့ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ လက်မက ယားသလို ခံစားရတာလဲ ဆိုတာကို စဉ်းစားပြီးရင်၊ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခု လုံး

မရှိတော့ရင်လည်း ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံးမှာ ဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိတဲ့ ခံစားချက်တွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာကို သတိ ထား မိစေချင်ပါတယ်။ မေးခွန်း (ခ)(ဂ) က ဆွေးနွေးမှုကို ပြန်ကြည့်ပါ။

(င) သုခဘုံတွင် ကာမ ခံစားရမှာ မဟုတ်။ သူတော်ကောင်းများ စုဝေးနေထိုင်ရာ၊ သုခစံစား (စိတ်ခံစား) မှုများပဲ ရှိတဲ့နေရာ၊ ယောက်ျားသည် အဖိုလိင်နှင့် မိန်းမသည် အမလိင်နှင့်သာ ဆက်ရှိမည်။ သူတို့သည် အတူတကွ ကာမ (ဒီနေရာမှာ ကာမ စကားလုံးဟာ ယောက်ျားမိန်းမ ဆက်ဆံခြင်း တစ်ခုကိုသာ ပြောလိုသည်လို့ ထင်ပါ တယ်) မရှိတဲ့ဘုံ။

သူတော်ကောင်း အဖော်မွန်များရှိသည်လို့ ကျွန်တော်နားလည်ရပါတယ်။ (၄၄၊၅၄ ဖတ်ပြီး) (မှားနေရင်ပြန်ပြင် ပေးရန်)

ဘာသာပြန်ဆိုကြတဲ့နေရာမှာလဲ.ခုနလို အဖျက်သဘော ပြန်ဆိုကြတာတွေပါနေနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီလို လက်ခံ လို့ အခု သင်တို့ရဲ့ဘာသာပြန်ကို လာလေ့လာခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

အခုအထက်မှာမေးထားတဲ့ နားမလည်တဲ့အချက်လေးတွေ ကျန်ရှိသေးလို့ ထပ်ဖြည့် ရှင်းပြပေးစေလိုပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ဘာသာပြန်ကို ဖတ်ပေးလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက ကာမ မရှိဘူး၊ ရှိတယ် ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပေးခြင်း မဟုတ်ပါ။ ဟူရီ ကို နတ်မိမယ်လို့ ဘာသာပြန်ဆိုပြီး- အစ္စလာမ်တို့ရဲ့ ဥပမာပေး တင်ပြတဲ့ သုခဘုံ ဆိုတာကို ကာမရာဂမြူးရာ ဌာန အဖြစ် ပုံသွင်းထားတာကို မှားတယ်လို့ ဆိုလိုတာပါ။ အရှိကို အရှိအတိုင်း ပြန်လည် တင်ပြတာပါ။ စာပေလေ့လာသူများအတွက် အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း သိစေလိုတဲ့ စေတနာတစ်ခုတည်းပါ။ အဲဒီနေရာမှာ ကာမမြူးရာ ဘုံဌာနလို့ မူရင်းကျမ်းမှာ ပါနေရင်လည်း ကျွန်တော်တို့က တည့် တည့်ပြန်ဆိုမှာပါပဲ။

ကာမ ဆိုတဲ့ စကားလုံးဝေါဟာရက မေထုံ ဆိုတဲ့ စကားလုံးထက် ပိုပြီး အဓိပ္ပာယ်ကျယ်ပြန့်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီနေရာမှာ ဖြေရှင်းတဲ့အခါ- သူတို့ (ရှေးဘာသာပြန်ဆရာများ) ပြောတဲ့ စကားလုံးနဲ့ ပြန်သုံးပြီး ဖြေရှင်းရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

တကယ်တော့- လောက (လောကအလုံးစုံ)မှာ အရသအရှိဆုံး စည်းစိမ်ဟာ ကာမ (မေထုံမှီဝဲမှု) မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကို ရဟန္တာတိုင်း သိပါတယ်။ စိတ်နှလုံးပီတိဖြစ်မှု၊ အဲဒီထက်ပိုပြီး သန္တိသုခ သို့မဟုတ် ဝိမုတ္တိ လွတ်မြောက် သွားမှု ဖြစ်ပါတယ်။ လူသားတစ်ဦးအနေနဲ့ သန္တိသုခ ဆိုတဲ့ ရသကို ခံစားလိုက်ရပြီဆိုတာဟာ ဘယ်အရာနဲ့မှ နှိုင်းလို့ မရတဲ့ ရသ ဖြစ်ပါတယ်။ မေထုံကာမမှု ရသက နှိုင်းယှဉ်လို့ ရနိုင်ကောင်းပါတယ်။ နှိုင်းယှဉ်လို့ မရ လောက်အောင် ဖြစ်တဲ့ ရသကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရသူတစ်ဦးက မေထုံရသကို မတမ်းတတော့ပါဘူး။ အဲဒီ နှိုင်းယှဉ်လို့ မရနိုင်လောက်တဲ့ ရသကို အာရ်ဗီလို ဆလာမတ်သ် ပါဠိလို သန္တိသုခ လို့ ခေါ်ပါတယ်။ မိန်းမဖြစ်ဖြစ်၊ ယောက်ျား ဖြစ်ဖြစ် ပါမေက္ခဖြစ်ပြီးသူ တစ်ဦးက မူကြိုကျောင်းမှာ ကျောင်းသား ပြန်လုပ်ပါ့မလား။-----

လေးစားစွာဖြင့်
ထွန်းထွန်းအောင်